

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

שבת דף צג- צמ | פרשת שלח | גליון מס' 23

דף צג:

קל בעיניו כי בדבר קל יכנס חלילה בכלל מחללי שבתות", עיין שם. ויעוין דעת תורה (סימן שמ ס"ב). ובספר "עובר אורח" השיג עליו וז"ל: "מלבד שדברי הט"ז אינם מוסכמים, עיין מהרי"ט אלגאזי פרק ג' דבכורות, עוד נראה פשוט שבזה גם הט"ז מודה דלא שייך כלל במבושל משום עור, דכבר שם בשר עליו ולא עור.

ובספר "הר צבי" (או"ח א' ט"ל הרים, מלאכת גוזז) הוסיף וכתב: "ועוד אפשר דכיון שכבר מבושל, סוף הנוצות לינתק ולכן אין בזה משום גוזז דהוי כצפורן וציצין שפירשו רובן, עיין שבת צד ע"ב וברש"י דסופן לינתק.

ובשו"ת "שרגא המאיר" (ח"ג סימן סג) כתב היתר נוסף, דגוזז שייך רק בדבר שעומד וצף למעלה, כגון צמר על הבהמה וצפורן על האצבע, נוצות על העופות, משא"כ אותם סופי הנוצות שא"א לנטלם בנקל, משום שמשוקעים בבשר, אין עליהם שם נוצות, דלא נשאר רק שרשם, אלא דיש לדון מצד בורר, עיין משנ"ב (סימן שכא ס"ק פד), וחזו"א (סו"ס נד) לגבי גרעיני פירות.

ומדברי ה"מנחת חינוך" (מלאכת גוזז ג' ד"ה הנוטל צפרניו) משמע דבתולש נוצה חייב אף לאחר בישול, דכתב שם: "דאין סברא דאם חותך חתיכת בשר מעל גופו או איזה אבר שיתחייב משום גוזז, כי ודאי אין דרך גזיזה בכך וכו', וכי תעלה על דעתך דהחותך מן העוף הנשחט, ואפשר אף לאחר בישול יהיה חייב משום גוזז, ואיך אכלינן בישראל בשבת וכו', על כרחך דבדבר דאינו דרך גזיזה לא שייך כלל גזיזה", עכ"ל. ומשמע מדבריו דבתולש נוצה חייב אף לאחר בישול.

ומודים חכמים לר"א מלקט לבנות מתוך שחורות שאפילו אחת חייב וכו' - כותב הגאון האדר"ת

קיבל בימין ושמאל מסייעתו עבודתו כשירה וכו' מסייע אין בו ממש וכו' - הט"ז (או"ח סי' קפ"ג ס"ק ג') רוצה לחדש דלא אמרינן מסייע אין בו ממש רק לענין מלאכת שבת משום דבאיסור מלאכה שייך לחלק בין עושה המלאכה ובין המסייע, אבל לענין לאחוז כוס של ברהמ"ז לא שייך לחלק כן יעו"ש.

וכתב הגאון ר' יוסף אדלר זצ"ל מטורדא בספר הזכרון ויטע אשל (ע' תקסב):

ופלא שלא זכר שבמס' שבת הביא הש"ס כללא דמסייע אין בו ממש גם לענין קבלת הדם דהויא ממש כמו אחיזת כוס של ברהמ"ז, כי גם כאן וגם שם אינו עושה כלום רק אוחז הכלי בידו וצע"ג. ע"כ.

דף צד:

פירשו רובן ביד מותר בכלי פטור אבל אסור - בס' חשוקי חמד שבת דן האם מותר לתלוש שיירי נוצות מעוף מבושל?

תשובה. הט"ז (סוף סימן שלו) כתב וז"ל: צריך אדם לזיהר במלבוש שנעשה מעור בהמה שלא יתלוש שער ממנה, שיש בו חיוב חטאת, דהכי איתא בירושלמי פ' כלל גדול התולש מבהמה מתה חייב, שתלישתה זו היא גיזתה, ועוד יש לזיהר שלא יתלוש מן עור שלו בידו או במקומות אחרים דהוי כמחובר לקרקע דכ"מ בריש סנהדרין דאדם הוי כקרקע, עכ"ל. ובספר ארחות חיים (אבד"ק ספינקא זצ"ל) הביא מזית רענן (ח"א א' יב) שכתב וז"ל: "הן דבר מצוי ונוגע באחד מאבות מלאכות בשבת החמורה מאד מאד ושכיח בשעתיה בבשר עוף מבושל שעדיין עליו נוצות קטנות אסור לתלוש אותן והוא אב מלאכה, כדאיתא בבכורות (דף כה), לכן באתי כמזכיר בזה למי ששכיח אצלו לבל יהיה

כתב החתם סופר (שבת דף קמ:): 'מה שנראה לי שנולד לך זה מנהג לחדש חידושים יותר מדאי ... אכן ע"י החידושים בכל דף ועמוד עי"ז זוכר הכל ומילתא דתמיה מידכר דכירא, והנסיון מעיד לנו ע"ז ויודע אני בעצמי.'

אפשר לו לדעת היטב בחיבורם, על כן פירש רש"י שאח"כ הוא חייב כשביררם, אבל לא [קודם לכן, שבשעה] (שבשביל) שהם מחוברים לא שייך בורר. ע"כ דברי הגאון האדר"ת.

דף צה.

גודלת ופקסת משום בונה - הרמב"ם (פ"י משבת ה"ח) כתב דהפותר חבלים הרי זה תולדת קושר. והקשה עליו באור זרוע (סימן סג מהלכות שבת אות ו) דבירושלמי (שבת פ"ז ה"ב) אמרינן שהפותר חייב משום טווה? ותירץ האו"ז דמגמרא דידן משמע דלא סבירא ליה כהירושלמי, דאמרינן בשבת דף צה ע"א גודלת ופקסת משום בונה; ולא אמרינן משום טווה, עכ"ד, ועיין ביסודי ישורון (מלאכת טווה ד"ה העושה חבל) שהאריך בזה, ועיין שם שהביא בשם המנחת סולת (כלכלת שבת אות טז) דיש נמי ראייה מביצה (דף לב ע"ב) דלא כהירושלמי, מדאמרינן התם אין גודלין הפתילה משום תיקון מנא, ולא אמר משום טווה, עיין שם. ובשו"ת שבט הלוי (ח"א סימן קא) כתב וז"ל: ולענ"ד אפשר לומר דענין טווה לא שייך אלא במכשיר חבל להשתמש בו בתורת חוט וחבל לאריגה לתפירה ולקשירה וכיו"ב, משא"כ גידול פתילה דהוא רק הכשרת כלי להשתמש בו להדלקה, אין בו משום טווה, עכ"ל.

ועיין בספר דברי מנחם שכתב שחיוב מלאכת טווה או אורג הוא רק בתחילה, אבל כשכבר טוויים וארוגים ונתפרדו קצת, אם גודלם שוב אין על זה חיוב, וכעין מש"כ בשו"ת אבנ"ז (סימן קעא) דאין מנפץ בשערות שחזרו ונתפרדו, וכעין מה שכתב התוס' ר"ד לענין עימור, דאין עימור אלא בתחלת ליקוטו, אבל פירות שנלקטו כבר ועכשיו נתפזרו, אין בהם משום מעמר, לפי זה אפשר לתרץ דמשום הכי לא אמרו הראשונים דהגודל חייב משום טווה דאין טווה אחר טווה.

איברא בשער הציון (סימן תקיד ס"ק נב) הקשה למה כתבו הראשונים שגידול הפתילה ביום טוב אסור משום תיקון כלי, ולא כתבו שיש בזה איסור משום טווה? ותירץ דמשום טווה לחוד שיעורו הוא דוקא כרוחב הסיט, ומשום כלי חייב כל שהוא ראוי להדלקתו. משמע מדבריו דהמולל חוט בשבת או ביום טוב חייב גם משום טווה. וכן יעוין במגן אבות (לרב מרדכי בענט מלאכת הטוה ביום טוב) שכתב וז"ל: איתא בבבליה אין גודלין את הפתילה ביום טוב, פירש רש"י משום תיקון כלי, וי"ל גם כן משום טווה. הוא הרי שלמד שיש בזה גם משום מלאכה טווה. (חשוקי חמד שם).

בספרו עובר אורח (סי' נה): שאלני בני יקירי וכו' בשבת [צד, ב] דתניא שם מודים חכמים לר' אליעזר לבנות מתוך שחורות שהוא חייב אפילו באחת, ודבר זה אפילו בחול אסור משום שנאמר לא ילבש גבר שמלת אשה, והיינו שחייב משום תולש. וקשה מאי טעמא לא יתחייב ג"כ משום בורר, דהא כיון שאינו רוצה בלבנות הא הוי אצלו פסולת, והוא בורר גמור, ויפה שאל תהילה לאל יתברך.

והשבתי: א. אם כהסוברים [סימן שי"ט סעיף ג' ברמ"א] דבמין אחד לא שייך בורר, וזה נמי הו"ל כמין אחד. ב. שיש לומר דשיעור בורר הוא כגרוגרת, וא"כ לא שייך זה בשערה אחת. אלא שמלבד שיש לדחות דבבורר ענין אחר אין השיעור כלל כגרוגרת, עוד יש לדחות בדברי הגמרא (לקמן) [לעיל צא, א] אם הזורק כזית תרומה לבית טמא חייב, משום דאמרינן מיגו דחשיב שיעור לענין טומאה חשיב נמי לענין שבת, ועיין שם מברייתא דלחם הפנים ושתי הלחם, וא"כ כל שכן דהכא יש לומר מיגו דחשיב שיעור לענין תולש חשיב נמי לענין בורר. ג. והרב הדיין צדק ר' יעקב נחום טשארני נ"י השיב בפשיטות דלא קשה מידי דלא שייך כל בורר במחובר, וראיה מזומר וצריך לעצים, דמאי טעמא לא יתחייב משום בורר.

ובהשקפה ראשונה אמרתי דלכאורה יש להביא ראייה עוד לזה, מהא דמנכש שחייב או משום זורע או משום קוצר, עיין מועד קטן [ב, ב], ומאי טעמא לא אמרו משום בורר. אלא ודאי דבמחובר לא שייך כלל משום בורר, ומשום שבמשכן לא היה כן. אך בכל זאת לא נחה דעתי בזה, והראיות יש לדחות.

והדיין צדק הרב ר' ד"צ הלוי הורוויץ נ"י [ממיר] התאמץ להביא ראייה לסברא זו מדברי רש"י בשבת [עד, ב ד"ה חייב י"א] שכתב אספם חייב משום מעמר, בירר יפות משום בורר, ומאי טעמא לא כתב שחייב משום בורר בתחילה קודם שקצצם, שכבר בירר היפות לקוצצן, אלא בע"כ כנ"ל דבמחובר לא שייך בורר.

והשבתי דבשעת חיבורם הרי לא עשה שום מעשה בביררתן כלל, ואה"נ דכשבירר מתחילה היפות וקצץ דוקא אותם שבירר, יש לומר דחייב בקציצתם גם משום בורר, לבד מה שחייב משום קוצר, אלא דאם לא בירר כלל וקצצם ואספם יחד שחייב משום קוצר ומשום מעמר, הני פסיקא לן שלעולם חייב, ועל כן נקטינהו מתחילה, משא"כ בורר לא פסיקא לן כלל שיתחייב בשבילו.

ותו יש לומר דכשהן מחוברות אי אפשר לו לדעת כלל איזה רע ואיזה יפה, שיש לומר שצריכים הם להיות שוים בגדלם ולא עקומים וכדומה, מה שאי

דף צה:

משה היכן היה יתיב במחנה לוי וכו' - בשו"ת מהרש"ם (חלק ו' סי' יד) דן במחלוקת הראשונים אי רה"ר הוא רק כשבוקעין בה ס' רבוא כדגלי מדבר או לא.

והרב המגיד (פי"ד מהל' שבת) כתב וז"ל: ודע שיש מן הגאונים והאחרונים סוברים שאין רה"ר אלא במקום שבוקעין בו ס' רבוא כדגלי מדבר ואין לזה רמז בגמ' ואינו עיקר, וכ"כ הרמב"ן והרשב"א ז"ל עכ"ל, וכ"כ הריטב"א (עירובין נ"ט) וז"ל: וע"כ רוב הגאונים ז"ל הם כדעת ר"ת ז"ל דלא בעינן ס' רבוא כלל וכן דעת הרמב"ם, וטעם דבריהם שאין לנו ללמוד מדגלי מדבר אלא לענין רה"ר ממש שלא תהא מקורה ושיש בה ט"ז אמה ושתהא מפולשת אבל לא לענין מנין הדורסים בה, גם לא הוזכר זה בשום מקום לא בש"ס דילן ולא בירושלמי וכן נראין הדברים עכ"ל.

וכתב הגאון המהרש"ם זצ"ל: ועפר אני תחת כפות רגליהם אבל יש לעיין בזה, הלא בש"ס דשבת צ"ו הוצאה גופא היכא כתיבה וכו' משה היכן הוה יתיב במחנה לוי ומחנה לוי רה"ר הואי וקאמר להן לישראל לא תפיקו ותחתו מרה"י דיזכו לרה"ר, ופירש"י: מחנה לוי רה"ר היא שהי הכל מצויין אצל משה רבינו, מרה"י דיזכו מאהליכם עכ"ל, ולהבין דברי הש"ס, למה לי הא דמשה היכן הוה יתיב, הא גם בלא זה הי' מוכח איסור הוצאה מהא דכתיב ויצו משה ויעבירו קול במחנה דאמר להו לישראל לא תפיקו מאהליכם שהוא רה"י לחוץ לתוך המחנה שהוא רה"י, ומדקאמר הא דמשה היכן הוה יתיב במחנה לוי, מוכח דדוקא מחנה לוי שהי הכל מצוין אצל מרע"ה והי' שם ס' רבוא, ע"ז היה מחנה לוי רה"ר, ולפיכך אמר להם משה לא תפיקו ותיתי מרה"י דיזכו כלומר מאהליכם לרה"ר כלומר: אליו למחנה לוי שזו היתה רה"י, אבל מחנה ישראל לא היה רה"ר משום דלא הי' שם בקיעת רבים של ס' רבוא בכל יום.

דף צו.

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים ורשות הרבים באמצע, ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרים - והנה נאמר לעיל בדף ד ע"א דלכן ר' עקיבא מחייב משום דסובר קלוטה כמי שהונחה דמי. וכתב השואל ומשיב (מהדורא ג ח"ג תשובה עט): הקשה בעל כסא דהרסנא הרי המלאכה אינה צריכה לגופה, שהזורק לא צריך שתהיה הנחה ברה"ר, ואף שקלוטה כמי שהונחה, מכל מקום הוא אינו צריך לזה שיהיה מונח ברה"ר, רק שיהיה מונח ברה"י

ולמה חייב? ותירץ: הנה שביתה שהתורה צותה מלבד השביתה בפועל שנצטוינו, יש בו ענין שישבות במחשבתו, וכמו שכתב רבנו יונה הובא בב"י בטור (או"ח סימן שו ח) שהתורה רצתה שמלבד השביתה בפועל ישבות גם במחשבתו, ולפי זה זהו הענין מה דאמרו בכמה מקומות מלאכת מחשבת אסרה תורה, או שמחשבתו משויא ליה מקום, והיינו שהעיקר הוא המחשבה, שמחשב לעשות המלאכה, ולא נח במחשבתו ממש. ובה נראה דזה הענין במלאכה שאינה צריכה לגופה, דפטור לר' שמעון, דהרי העיקר הוא מה שלא נח גופו ומחשבתו, וכל שלא רצה בזה הענין כגון חופר גומא ואינו צריך אלא לעפרה, אם כן על זה לא חשב כלל, ועיקר המלאכה שאסרה תורה, הוא בשביל שלא נח במחשבתו והרי על אותה מלאכה לא חשב כלל. ועל המלאכה בעצמותה, כל שלא צריך עלה לא חשב עליה. ובה מיושבת הקושיא של כסא דהרסנא דלכך חייב בקלוטה כמי שהונחה, דנהי דלא חשב שתנוח ברה"ר, מכל מקום כל שהיה צריך שתהיה ברה"י הרי ידע שתעבור ברה"ר, והרי לא נח במחשבתו עד שתעבור מרה"י דרך רה"ר לרה"י והרי לא נח במחשבתו, ושפיר חייב שתיים, דעיקר החטא הוא מה שלא שבת במחשבתו, עכ"ל.

דף צו:

מקושש מעביר ד"א ברה"ר היה וכו' - באור החיים הק' (במדבר טו, לב) ביאר מה שהדגישה התורה ק בתחילת פרשת מקושש שהיו אז בני" במדבר (במדבר שם), דהנה כאן ס"ל לר"י אמר שמואל דהמקושש היה מעביר ד' אמות ברה"ר, ועפ"י המבואר בגמ' שבת (ו ב) לפי פרש"י דוקא כשהיו בני" במדבר היה לו דין רה"ר ובזה"ז חשיב רה"י, ולפי"ז שפיר מדגישה התורה תיבת במדבר, לרמז דכיון שהיו אז בני" שם לכן היה האיסור דמעביר ד' אמות ברה"ר.

וממשיך באור החיים הק' - דלפי הרמב"ם דמשמע דס"ל דהמדבר חשיב רה"ר תמיד. י"ל דהרמב"ם יפרש כמ"ד דמקושש היה תולש, אך קשה הרי המדבר לא מצמיח ואיך היה בו איסור תלישה, לכן פירש שהיו אז בני" במדבר ואמרו ז"ל שבארה של מרים היה משקה והיה מעלה גנות ופרדסים, וא"כ היו גדלים צמחים במדבר לתלוש עכ"ד האור החיים הק'. הנה שפירש מה שכתבה התורה תיבת במדבר לרש"י ולרמב"ם ולב' הפירושים הנ"ל וכנ"ל. ועצם הפירוש שכתב באור החיים הק' עפ"י פרש"י, ראה במהרי"ל דסקין כאן שהביא כן בשם השאגת ארי ע"ש.

ונהנה ידועים דברי הגה"ק בעל הדברי חיים (פר' ויצא) שכתב לחדש דבמעביר ד' אמות ברה"ר דהלכתא גמירי ליה, אין צריך שיהי מלאכה הצריכה לגופה כיון דהלכתא גמירי לה וא"צ כל הדינים של הוצאה שילפינן ממשכן ע"ש בדבריו ובציונים לתורה להגר"י ענגיל (כלל יט) בזה. ובשו"ת מהר"י אסאד (או"ח סי' פז) חידש ג"כ כעין זה דבמעביר ד"א ברה"ר דהוא הלכתא גמירי לה, א"צ שיהי ס' רבוא כמו שאר הדברים דילפינן ממשכן, כיון דהוא הלכה למשה מסיני ע"ש.

דף צט:

מים ע"ג מים היינו הנחתן אגוז ע"ג מים לאו היינו הנחתן - כתב השפ"א (לעיל ה:): יש לעיין אי מיירי במים עמוקים יותר מג' טפחים דלא הוי כלבוד ולכן לולי המים התחתונים לא ה"י חשוב כמונח וקמ"ל דמים ע"ג מים הוי הנחה ולפ"ז י"ל דכה"ג קאמר באגוז דלאו הנחה הוא אבל תוך ג' דהוי כלבוד אמרינן דל המים התחתונים מהכא ובל"ז הוי כלבוד וגם באגוז ע"ג מים כה"ג הוי הנחה דאפי"י ה"י באויר תוך ג' כמונח דמי וכו' ע"ש.

עוד כתב שם: בגמ' אגוז בכלי וכלי צף על המים מהו כו' ה"י אפשר לפרש בעוקר הכלי עם האגוז או מניחה עם האגוז על המים דבזה מסופק אי אזלינן בתר הכלי אבל בעוקר האגוז מתוך הכלי יש לילך אחר האגוז ויהי חייב בוודאי אבל הרמב"ם כ' בהדיא (בפי"ג משבת) דבעוקר האגוז מן הכלי פטור וכ' הה"מ הטעם משום דנשאר בתיקו ע"ש ומ"מ גם בעוקר הכלי עם האגוז נראה דמידי ספיקא לא נפקא שוב מצאתי בראב"ן שפי' באמת כן האיבעיא דהכא כנ"ל.

עוד נציין שבשו"ת פעולת צדיק (חלק ב סימן רלג) דן בדבר השאלה אם מותר להסיר יתושין ותולעים שצפין על פי הכוס בשבת. ובתוך הדברים כתב וז"ל: וגם הרב מהר"י תאגיז במלאכת הבורר כתב וז"ל: נסתפקו איזה בעלי תורה אם מותר להסיר היתושין שצפין על היין בשבת אם יש בזה משום בורר, ואפשר דאין בזה ברירה כלל וכמ"ש במשנה ח' פ"ק דביצה ע"ש. וכתב דיש כעין ראי' מסוגיין אגוז ע"ג מים לאו היינו הנחתה ולא מחייב משום מוציא דהא לא עקר, ואם איתא דדבר שהוא צף ע"ג מים או יין הנוטל אותו מקרי בורר, אמאי לא משתמיט שום מפרש לומר דהתם חייב משום בורר. ועוד דלפ"ז השולה דגים מן הים מחייב משום בורר אוכל מתוך פסולת, וליתה דהא אפי"י אליבא דירושלמי לא מחייב אלא משום קוצר. ונראה דלא שייך ברירה אלא מה שצריך לפשפש ולברור, אבל דבר שצף למעלה כבר ברור ועומד הוא. ושמעתי משם חכם בקי בש"ס שהשיב ע"ז: "אין ברירה בלח, וגם את הצרעה ישלח", עכ"ל.

ונהנה ידועים דברי הגה"ק בעל הדברי חיים (פר' ויצא) שכתב לחדש דבמעביר ד' אמות ברה"ר דהלכתא גמירי ליה, אין צריך שיהי מלאכה הצריכה לגופה כיון דהלכתא גמירי לה וא"צ כל הדינים של הוצאה שילפינן ממשכן ע"ש בדבריו ובציונים לתורה להגר"י ענגיל (כלל יט) בזה. ובשו"ת מהר"י אסאד (או"ח סי' פז) חידש ג"כ כעין זה דבמעביר ד"א ברה"ר דהוא הלכתא גמירי לה, א"צ שיהי ס' רבוא כמו שאר הדברים דילפינן ממשכן, כיון דהוא הלכה למשה מסיני ע"ש.

ונהנה מדברי האור החיים הק' הנ"ל מבואר דס"ל דג"כ דבמעביר ד"א ברה"ר ה"י צריך להיות ג"כ ס' רבוא, דאל"כ מה הקשה וכמובן, ומבואר דבעי כל הדינים של הוצאה גם במעביר ד"א ברה"ר ודו"ק.

ת"ר מקושש זה צלפחד וכו' בין כך ובין כך אתה עתיד ליתן את הדין וכו' - בגמ' להלן (ק"נ ב) איתא: מעשה בחסיד א' שנפרצה לו פרץ בתוך שדהו ונמלך עליה לגודרה ונזכר ששבת היום ונמנע אותו חסיד ולא גדרה ונעשה לו נס ועלתה בו צלף ע"כ. ובפתח עינים לרבינו החיד"א שם הביא בשם האר"י הק', דאותו חסיד היה גלגול של צלפחד ובא לעולם לתקן חטאו שחילל שבת, ולכן עלתה בשדהו צלף דתיבת צלפחד הוא צלף - חד ע"כ, וכ"כ בחתם סופר שם בחי' בשם ספר הגלגולים וסיים ע"ז: והוא פלא ע"ש.

ועיין בסדר הדורות (ב' אלפים קפ"ח) שהביא מספר גלגולי נשמות דבר פלא שאותו אדם שרכב על סוס בשבת וסקלוהו כדי לעשות סייג לתורה, כדאיתא ביבמות (צ' ע"ב), גם הוא ה"י גלגול המקושש.

דף צח:

אמר רב שמואל בר יהודה אמר רב אבא אמר רב הונא אמר רב: המעביר ארבע אמות ברשות הרבים מקורה - פטור, לפי שאינו דומה לדגלי מדבר. איני? והא עגלות דמקורות הויין, ואמר רב משום רבי חייא: עגלות, תחתיהן וביניהן וצדיהן רשות הרבים! כי קאמר רב בדראתא - ומבואר שתחת הקרשים של המשכן לא היה רה"ר, כיון שהיה מקורה, הרי שגם קירוי לשעה הוי קירוי, וכך כתוב במג"א (סימן רסו סק"ז). והנה השפת אמת (שם ד"ה אינו) פשיטא ליה שקירוי לשעה אינו מבטל שם רה"ר (יעו"ש מה שהקשה בסוגיין), ויעוין בישועות מלכו (או"ח סימן

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למושכימי קום' לאחר הנה"ח בביהכנ"ס 'תורת משה מציון' רח' החוזה פינת דרכי איש,

ו'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

בכתובת זו ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.

לתרומות עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' פנו לטל 0504166339 או דרך מכשירי נדרים.